

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Daniel Timariu
Tenebre. Cazul Laura

Copyright © Daniel Timariu
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonnic.ro
www.tritonnic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TIMARIU, DANIEL

Tenebre. Cazul Laura/Daniel Timariu

Tritonic, 2017

ISBN: 978-606-749-229-3

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: MICHAEL HAULICĂ

Editor: BOGDAN HRIB

Comanda nr. 191/martie 2017

Bun de tipar: martie 2017

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Daniel Timariu

TENEBRE. CAZUL LAURA

Colecție coordonată de Michael Haulică

Daniel Timariu (n. 1972) a absolvit Facultatea de Electrotehnică a Universității Politehnice Timișoara. Locuiește în Timișoara și lucrează în domeniul IT.

A debutat cu povestirea SF „Bucla finală” în revista *Ficțiuni.ro*, în 2014. A publicat articole și povestiri în revistele *Helion*, *Gazeta SF*, *Revista de Suspans* și *Iocan*.

Volume: *Amețeli postlumice* (Eurostampa, 2016) – povestiri SF; *Fete în roșu și alte povestiri polițiste* (Tritonic, 2016).

Cuprins

1. Laura	9
2. Alex	21
3. Otis	26
4. Priscilla	36
5. Igor	41
6. Marius și Sorin	53
7. Doamna Maksimović	60
8. Penbels Fastfuel	69
9. Elza	72
10. Qiqirn	83
11. Marius și Sorin	91
12. Alex	99
13. Elza	103
14. Qiqirn	109
15. Anghel	111
16. Amanda și Liviu Weissmüller	119
17. Abyzou	129

18. Elza	144
19. Qiçirn	148
20. Alba Mătrăgună	159
21. Aspra Vărtelnița	168
22. Crystal Dezordine	176
23. Diolizis	185
24. Elza	192
25. Nălucile	200
26. Penbels	208
27. Laura	211
28. Anghel	215
29. Amanda Weissmüller	222
30. Liviu	227

1. Laura

Frecam menta în birou, legănându-mă în scaunul de lemn cu spătar înalt, ca un jilț medieval. Trecuseră șaizeci de zile de la ultimul caz mai serios. De atunci, doar mărunțișuri: bărbați infideli, femei infidele și de la capăt. Nimic care să mă facă să exclam „uau!” sau, eu știu, măcar să mă facă să ies din încăperea asta îmbâcsită pe a cărei ușă, în cel mai indecent mod, stă scris: *Alexandru Teodor Anghel – Detectiv Particular*. Adică eu. Alex pentru prieteni. Și clienți.

Cam în starea asta eram când am auzit ușa liftului și apoi niște pași pe holul pustiu. Dar nu orice fel de pași. Se auzeau ritmic, ca ploaia pe o streășină cuplată la un amplificator. Pași care-mi indicau un picior mic, o gleznă suplă într-un ciorap fin, de mătase. Îmi mai sugerau o fustă sau nu, o pereche de pantaloni crem, evazați, bine strânși pe talie de o curea neagră. Și, mai sus, o bluză, poate albă, și un șirag de perle pe un gât subțire, arcuit elegant și terminat cu un cap delicat, cu ochi mari, albaștri, un nas mic, obraznic și un păr lung, poate șaten sau chiar blond. Imaginea m-a tulburat o clipă, dându-mi imboldul de a ascunde, cu iuțeală, sticla în sertar și de a șterge, cu latul palmei, firele de tutun și praf ce acopereau tăblia biroului.

Așa cum bănuiam, a intrat fără să bată. Nu mă înșelasem prea mult. Pantofi negri, cu toc de zece, terminați cu un vârful ascuțit, glezne fine, descoperite, pantaloni largi, însă negri, nu crem, cu motive florale spre talie. O bluză albă, de mătase, cu mâneci suflecate ce acoperea pantalonii, asortată cu un

șirag de perle și o poșetă mică, mov. La încheietura mâinii, subțire, acoperită cu un abia vizibil puf blond, avea un ceas cu cadran mare și alb. O brățară Pandora. Fără inele. Păr lung, șaten. Ochii acoperiți de ochelari mari. Bărbia mică și de formă pătrată părea vârful unui cuirasat în misiune.

– Detectiv Anghel?

Fără numele mic, direct la subiect.

Am lăsat să treacă câteva clipe între întrebarea ei și răspunsul meu. Nu mă dau în vânt după dame bogate și cu ifose, deși poate ar trebui să fiu mai atent când îmi suflă vântul prin buzunare.

– Chiar el.

M-am ridicat și i-am adus un scaun. Când am trecut pe lângă ea, un miros ciudat mi-a umplut nărilor. Hm, m-am gândit atunci. Doar atât. Înfațișarea ei, bărbia, după cum vă spuneam, mă cam ametiseră. Hm, și atât.

Ea s-a așezat, punându-și cu grație un picior peste celălalt. Ciorapii de mătase au foșnit intim, în atmosfera prăfuită și calmă a biroului.

– Pot să vă ofer apă, o băutură, ceva?

Cred că dacă aș fi doar un pic, doar un pic, mai pe fază aș avea mai mulți clienți și poate viața mea ar fi lungă și plină de succes. Dar nu sunt așa, ajung în gară mereu după ce pleacă trenul.

– Serios? mi-a scurta ea chinul, brusc și fără alte introduceri. Am crezut că sunteți un detectiv bun. Mi-ați fost recomandat, ce naiba!

Cum vă spuneam, din tren se vedeau doar stopurile roșii, care luceau ca ochii unui demon îngropat în smoală fierbinte-răcoritoare. Specialitate chinezească, alături de sosul dulce-acrișor. Dar m-am prins, chiar atunci, fără să mă clatin,

fără să suspin, de parcă directa de dreapta în plex fusese doar o mică dovadă de afecțiune.

Tipa era un mort-viu, dacă vă vine să credeți. Una din alea care-și permit luxul de a umbla pe stradă înțolite ca niște cote de lux, deși ele nu pot fi decât slujnice, în cel mai bun caz. Sau cel puțin așa credeam eu atunci. Am mimat înțelegerea și am dat abătut din cap.

– Parcă, da' ce știi eu, se vorbește că doctorul Sârmăgroasă a rezolvat și treaba asta, că ați putea bea și mânca, dacă mă înțelegeți, mimând astfel viața.

Am cercetat-o pe sub sprâncene, făcându-mi de lucru cu sticla proaspăt scoasă din sertar și un pahar gol. Arăta teribil de bine și nu doar pentru că părea ca un diamant într-un decor cenușiu sau pentru că strălucea diafan, ci pentru că, pur și simplu, mie îmi plăceau trăsăturile ei. Felul de a aranja cuvintele, modul în care se machiase, discret, deloc ostentativ, dar totuși atât de profund încât, știam asta din lungile discuții cu Otis, nici un om viu, nici măcar părinții ei, nu o mai puteau recunoaște. Un mort-viu e un mort. Viața este doar o mască, ca un machiaj dintr-o piesă Kabuki.

I-am remarcat privirea brusc întristată și m-am corectat imediat, deși, totodată, mă întrebam dacă ceea ce văzusem era real sau doar o grimasă atent studiată.

– Îmi cer scuze, uneori observațiile mele sunt nepoliticoase.

Buzele îi erau iar aliniate perfect. Poate mi se păruse.

– Ah, ce glumă bună, îmi răspunse ea și, cu tot efortul meu, nici un mușchi nu se mai clintea pe chipul ei. Bietul Patrick, continuă ea cu gândul la cel numit Sârmăgroasă, este atât de optimist. Și da, ridică ea glasul, semnalându-mi că încă era femeie, putem face ce vrem, dar nu pentru oricine!

Adică pentru cei ca mine nu merită osteneala. Știam, ce naiba, că nu eram de ieri, de azi detectiv în Lumea Tenebrelor, dar, na, cumva trebuia să mă scot și eu. Din gafă în gafă spre victoria finală, mi-a trecut atunci prin minte. În fine, m-am așezat pe jilțul meu, m-am aplecat în față și mi-am împreunat palmele sub bărbie. Paharul, pe jumătate plin, stătea ca un zid între mine și ea, despărțind simbolic lumea morților de cea a viilor. Presimțeam un caz bun și bănos. Și nu mă înșelam prea mult, doar că între timp s-a mai adăugat și periculos. Am decis să fiu scurt și profesionist, dacă se putea.

– Vă ascult.

Dama și-a mai ridicat cu câțiva milimetri bărbia și a reluat discuția de la prima propoziție. Am oftat. Morții-vii sunt atât de tipicari!

– Sunteți detectivul Anghel?

– Alex Teodor Anghel în persoană.

– Alex Teodor Anghel, a repetat ea, pronunțând pe rând fiecare nume, de parcă rostogolea pietricele pe clapele unui pian. Foarte interesant, a mai completat, fără a preciza ce era atât de interesant. Eu sunt Laura Nistor.

Nu mi-a întins nici o mână, dacă cumva v-ați gândit la asta. Doar și-a spus numele, după care a completat:

– Am adresa ta de la Priscilla.

– Priscilla? am întrebat eu ca prostul, apoi am adăugat repede, sperând să evit, măcar în ultimul moment, o nouă gafă: Ce mai face? Mai are agenția aia de... turism?

Se pare că o nimerisem.

– Face bine și îți trimite salutări. Dar nu pentru ea am venit.

Ah, simplele și rudimentarele creiere de morți-vii. Măcar în fața lor pot mima și eu inteligența și spiritul viu.

– Dar, desigur, voiam doar să mă asigur că... hm, e vie?

Dacă nu ar fi fost prea teatral, mi-aș fi tras o palmă peste frunte. Femeia asta avea un efect ciudat asupra mea. Nu că în general aș bubui de inteligență, nici pomeneală, dar, totuși. Ce e cu mine?

– Ea este și vrea să rămână așa. La fel și eu, a adăugat ea după doar o clipă, jur, o clipă de gândire.

Am zâmbit fin, atât cât puteam fi eu fin fără să par fals și m-am aplecat peste tăblia biroului, mimând interesul. Gândurile-mi fugeau parșive la paharul cu whisky și la câmpul înverzit, văzut cândva la televizor. Păpușica din fața mea avea un miros, hm, să-i zicem interesant. Ceva nu era în regulă cu ea. Chiar și așa moartă-vie cum era.

– Și? am completat eu scurtul nostru dialog, etalându-mi întreaga dibăcie în discuții mondene.

– Și ce?

Bineînțeles că am regretat imediat. La dracu' cu eticheta, fata asta era la fel de fină ca spinarea unui dromader și mai parfumată ca un jder mort și putrezit de două zile. Trebuia să trec la atac.

– Priscilla îmi este bună amică și cred că, dacă ea v-a recomandat, sunteți într-o mare dilemă. Sunteți nehotărâtă dacă să aveți sau nu încredere în mine. Eu știu, poate holul lung și neluminat, poate biroul plin de praf și cu un tapet lipsit de gust, poate jaluzelele netrase vă fac să șovăiți. Oare el este cel mai bun detectiv? Oare să-mi pun viața în mâinile lui sau, în fine, existența mea? Ați observat, fără îndoială, starea de precaritate a biroului, aerul fad și lipsit de viață de pe fața mea, mirosul dulceag de scotch și poate chiar și găurile lipsite de eleganță ale covorului de la intrare. Vă înțeleg. Vă înțeleg. Până și eu mă privesc cu neîncredere atunci când mă bărbieresc!

Mă luase valul și, dacă nu încetam imediat, riscam să mor asfixiat pe o plajă fără palmierul salvator. Aveam nevoie de un client nou, fie el și o moartă-vie. Fie el chiar și trimis de Priscilla, indiferent care dintre ele.

– Așadar, scumpă doamnă, puteți avea încredere totală în mine. Eu sunt cel recomandat, fără nici o îndoială. La rândul meu voi spune că dacă Priscilla v-a trimis aici, sunteți un client de încredere.

Și cu asta mica mea scamatorie lingvistică se cam încheiasse. Urma, precum un pescar care și-a folosit ultima momeală, să aștept, încrezător în destin, rezultatul vorbelor. Fie va păși, ieșind din clarobscurul neîncrederii, fie va face un pas înapoi, dispărând odată cu ultima mea speranță într-un un caz mai bun. Pare evident, nu? Așa și este.

– Da, decise ea să confirme, indiferent ce. Priscilla m-a trimis, iar tu ești detectivul Anghel. Mi-a spus că vei vorbi mult, încercând să-mi intri pe sub piele, deși asta încă nu am observat. Sunt convinsă de profesionalismul tău și aș dori foarte mult să discutăm acum ca de la clientă la detectiv, lăsând la o parte orice altă preocupare. Trebuie să urmărim un singur fir, fără a încerca să lungim inutil această întâlnire profesională.

Ceva din atitudinea ei mă făcea să mă simt stingher. Sau, în fine, ceva din vorbele ei mă alertase. În minte mi se învârtea neîncetat numele Priscillei. O frumoasă doamnă, soție de demon roșcat, amanta unui centaur urban. O femeie capricioasă, cu o poftă nebună de a împietri sau transforma în statuie pe oricine i se opunea. Slavă Domnului că nu erau mulți care să i se pună în cale. Cum de ajunsese să mă recomande unei moarte-vii? Cumva trebuia să aflui cine e în spatele Laurei și, am notat eu mintal, să port o discuție cu Priscilla.

Asta dacă Laura discutase cu acea Priscilla și nu cu o alta. Lumea Tenebrelor poate fi neplăcut de înșelătoare.

Acum, că totul era la vedere, am îndrăznit să iau o gură din paharul cu whisky. Femeia a așteptat liniștită până ce am băgat sticla înapoi, după care a continuat imperturbabilă:

– Acum două zile ieșeam de la teatru.

– Oh, m-am auzit eu spunând, premiera la *Ceasul frunzelor* de Abiceius Instalone.

Cumva apăsasem pe un resort invizibil. Un larg zâmbet a luminat o clipă încăperea, ridicând fuioare de praf de pe mochetă. Ce să zic, am pufnit incredul, ascunzându-mi părerea după paharul rubiniu.

– Chiar așa. Eram însoțită de frații Weissmüller. Amanda și Liviu, completă ea de parcă nu i-aș fi știut. Bietul Liviu avea o ușoară amețală. Cred că i se trăgea de la sticlele de șampanie băute pe holul teatrului. El e un om foarte sensibil, iar replicile și scenele de dragoste pură dintre personajele piesei l-au făcut melancolic. În schimb, Amanda se bucura de fiecare scenă, de parcă piesa fusese scrisă special pentru ea. Oh, nobila Amanda, are o sensibilitate aparte, lucru rar, dacă doriți să notați, printre membrii familiei Weissmüller.

Zâmbetul îi pieri și o păclă soioasă se așeză iar peste mobila din birou. Am privit totul ca pe un fenomen natural, incapabil să intervin.

– Dar starea lui, vizibil tot mai proastă, a ajuns să o afecteze. Sau, cel puțin, așa am crezut eu pe moment. Amanda era tot mai nervoasă. Strângea din pumni, privea în jur furioasă. Ba chiar, de câteva ori, s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit: „Vezi de Liviu. Ai grijă de Liviu”.

– Din cauza melancoliei sau din cauza băuturii? am întrebat eu, mai mult ca să mă bag în seamă.

Laura Nistor, ca orice mort-viu, a stat un pic, analizând la rece – o, da! jocuri de cuvinte, nu alta – și mi-a răspuns cât a putut ea de serios, mișcând didactic arătătorul în sus și în jos.

– Nici una, nici alta. Atunci nu am realizat semnificația vorbelor ei. Dar să revin. Pe tot parcursul piesei, doi bărbați ne-au urmărit cu mare atenție. Erau pe rândul din spate, la patru scaune distanță, în stânga noastră. Amanda bănuia că sunt aceiași care, cu o seară înainte, au încercat s-o jefuiască.

Și iată cum, brusc, lucrurile începeau să prindă contur.

– N-am auzit de asta!

Veștile, mai ales cele rele, circulă cu viteză sporită în Lumea Tenebrelor, de parcă aerul și vietățile au o conductibilitate sporită în transmisia bârfelor. Nu că Lumea Oamenilor ar fi cu mult diferită. Dar, să nu uităm, Tenebrele nu au ziare, televiziune sau internet.

– Pentru că nu a reclamat. Nici ea, nici Liviu, nici eu.

– Și nici altcineva, am remarcat eu. Apoi am completat: mergi cu ei peste tot?

Întrebarea putea fi considerată obraznică. În general morții-vii erau ținuți ca slujitori în casă. Înceți, dar preciși. Molcomi, dar de încredere. Nu au nevoie de somn, nu au nevoie de odihnă. Perfecțiune pe termen limitat.

– Desigur, a spus Laura, arcuindu-și mirată sprâncenele, până atunci invizibile sub ochelarii de soare. M-au închiriat pentru tot sezonul.

Hm, iată o știre mondenă care mi-a scăpat. Am scos tableta și am notat repede: de aflat cine îi este stăpân. Chiar dacă nu eram un locuitor permanent al Lumii Tenebrelor, știam prea bine că un mort-viu are un singur stăpân. Cel sau cea care îl adusese la viață. Am zăbovit un pic pe întrebare, rotind-o pe toate părțile, fără să ajung la nici un rezultat. Nu

era momentul să merg pe această cale. Putea fi o agenție sau un pește.

Am remarcat că tăcerea mea o neliniștise. Am decis să revin pe firul discuției, așa cum îmi ceruse la începutul întâlnirii.

– Și cum arătau?

– Erau negri...

– Hainele, pielea?

– Toate. Tot. Erau negri complet, nimic de altă culoare, ca într-un film alb-negru. Ca o umbră. Ca niște cărbuni. Erau așa de negri, că abia i-am văzut.

O moartă-vie plină de imaginație.

– Tu i-ai văzut?

– Da, chiar eu.

Cuirasatul s-a mai ridicat câțiva milimetri.

– Amanda i-a simțit. O fi ea om, dar are un simț deosebit. Nu știu cum să explic. Dacă prin preajmă va izbucni un scandal, ea va ști cu câteva minute înainte. Timp suficient ca să dispărem. Înțelegi?

O moartă-vie mă întreba dacă înțeleg. Oh, Alex, mai jos de atât nu se poate.

– Ai zis că i-ai mai văzut. Înțeleg că Amanda i-a simțit și tu i-ai văzut.

A zâmbit cu superioritate.

– Nu e chiar așa, dar cu adevărat eu i-am văzut! Ne apropiam de ușa de la intrarea în casă. Peste tot erau becuri mari și se vedea ca-n palmă. Însă nu știu cum pot explica, ceva nu era la locul său. Merg pe aleea aia zi de zi, seară de seară și, inconștient, desigur, am reținut toate micile obiecte ce formează peisajul. Gardul mic din lemn, cu a treia scândură de la poartă decolorată. Gardul verde, masiv și bine tuns la un

stat de om. Chiparoșii din grădină, ghivecele de tuia și rândurile de flori... gazonul, stâlpișorii ce luminează aleea.

Nu eram deloc surprins. Unul dintre cei mai buni detectivi era un mort-viu pe nume Lazăr. Abilitatea de a reține fotografic lumea înconjurătoare părea a fi definitorie pentru fătații morți, dar vii. Am lăsat-o să continue.

– Ceva era în plus, la fel cum ceva era în minus. Nu puteam spune ce, dar atunci când am intrat și ne-am așezat confortabil pe canapea, brusc mi-am adus aminte. Două umbre, două forme vag umane, mimau o bucată de tufiș și un tuia bătrân și uscat.

Am dat din cap înțelegător.

– Și Amanda... ea n-a observat nimic?

– În prima secundă, nu. Apoi s-a făcut pământie la față și a dat tot mai convinsă din cap. Da, un fior a străbătut-o. S-a apropiat de geam și a privit mult timp afară. Era întuneric beznă. Nu știu ce putea să vadă. Apoi s-a întors și a spus că m-am înșelat.

Am dat și eu din cap arătându-mi compasiunea față de ea. Să-i spui unui mort-viu că se înșală sau că minte e lipsit de rațiune. E ca și cum i-ai spune Soarelui că e rece. Zău așa.

– În prima seară nu au părut prea convingși de vorbele mele. Dar în a doua seară au cedat, după ce ne-am certat câteva minute, iar până la urmă am ieșit afară să verificăm. Desigur aveam dreptate. Tufișul era răscolit, iar tuia dispăruse cu totul. Aproape de intrarea în parcul din apropiere am văzut, toți trei, două umbre cum dispar în întuneric. Ne-am speriat foarte tare, cred că-ți dai seama de asta.

Mingea era la mine. Am notat totul pe tabletă. Preventiv, dădusem drumul și la aplicația Dictation, care transforma cuvintele în text. Acum reciteam ce-mi spusese Laura Nistor.

Mă bazam pe spiritul de observație al moartei-vii, putea fi singura parte complet adevărată din tot cazul. Pe vorbele ei urma să-mi bazez ancheta.

– Înălțimea?

– Unu nouăzeci, amândoi.

– Statura?

– Atletici.

– Haine?

– Negre complet.

– Semne distinctive?

– Unul șchiopăta ușor de piciorul drept.

– Le-ai văzut cumva fețele?

– Nu. Nici atunci, nici în sala de spectacol. Reușeau să se ascundă cu mare pricepere.

– Se foloseau de întuneric.

– Și de jocul de lumini, a completat ea.

– Atletici și șireți.

– Profesioniști desăvârșiți.

Nu puteam să nu remarc că ne completam vorbele de parcă ne știam de secole. I-am zâmbit, cred că pentru prima dată. Ea nu mi-a întors politetea.

Am notat cu atenție toate detaliile, încercând să-mi aduc aminte dacă mai auzisem o astfel de descriere. Dar nu, oricât mă chinuiam, nu reușeam să văd altceva decât negru. Hm, negru. Negru. Ce naiba poate fi negru-negru și greu de văzut?

A renunțat la poziția picior peste picior și acum a fost rândul ei să se lase peste masă, obligându-mă să mă retrag preventiv.

– Priscilla zice că vă pricepeți să găsiți oameni. Copii, femeii, bărbați.

– Câștig și eu un ban cinstit.